

Ավետիք Իսահակյան

Ընկերիս հիշատակին

Ա՛խ, նորից եկավ լալազար գարուն,
Թավշյա դալարով շնչեցին արտեր.
Նորից ծաղկեցին աղբըրաց – արուն,
Հագար բուրմունքով հագարան – վարդեր.
Ավա՛ղ, նա, որին շա՛տ էր նըմանում
Գարունը սիրուն, նա չկա հիմա.
Նրա հետ մեռավ սեր ու խնդություն,
Նրա հետ մեռավ երգը գարունքվա:

Եվ քար – արցունքով կուրծքըս եմ ծեծում
Ու չեմ հասկանում, մի՞թե մեռար դու,
Դո՛ւ, որ երգ էիր, աշխույժ ու կրրակ,
Ի՞նչպես ես մնում սառ հողերի տակ,
Ի՞նչպես չես ելնում, արևը երգում.
Այդպես լո՛ւռ, անշարժ մինչև ե՞րբ մնաս
Գարնան գարդերին համրը, անտարբեր,
Դո՛ւ կյանք, դո՛ւ երագ, իմ անո՛ւշ ընկեր ...

1903

Բարու